

A boldogság szerkezete

mellettem feküdtél hajnali egytől reggel nyolcig.
nem terveztük, talán csak gondoltunk rá titokban.
ez volt az első alkalom, és tökéletesen ment minden.
olyan természetesen, mint belélegezni a hajad.

úgy aludtunk egymás mellett, mint a halottak. vagy
csak azt álmodtuk, amit a másik nem mer kimondani,
még most sem. én nem fogom megtagadni, hogy
ilyen vagy bennem. egyszerre halál és születés.

talán így jönnek létre elmémbe az új eszmék. mert
sokat tanulok tőled. nem kimondani, amit valóban
felesleges. a beszéd önmaga verse, ezért kell óvatosan
bánni a szavakkal. mellettem fekszel nyers valódban.

a boldogság nagy, súlyos szerkezet, üres helyekkel.
csak állsz az időtlen térben, és biztos nyugalommal
rámutatsz pontokra. ezek a szükségleteid, ezek a vágyaid,
ezek a fájdalmaid. arcodba lóg hajad, ahogy mesélsz.

ennyire egyben vagy, és ez nem csak látszat. jól ismer-
ed saját működésed, engem pedig végletekig vonz a
magabiztosság. hiába vagyok félig gyerek, melletted
kiveszik belőlem minden infantilizmus. idehajolsz

mellkasomra, a reggeli fények átjárják a szobát.
hamarosan el kell menned, de most könnyebben tör-
ténik az elengedés. az idő önmagába fordul, olyan
természetesen, mint nyári éjszakán a csillaghullás.

lúktet benned a megmagyarázhatatlan, bonyolult élet-
igenlés. pezseg arcod, ahogy kiejtesz finom hangokat
lágy ajkaidon. bőröd érzékeny, minden pórusodból
szivárog a szépség érthetetlen, elviselhetetlen illata.

*

látod, önmagam akartam megérteni, végül csak leírtalak.
kint nincs nyár, sem csillaghullás. csak tél, amibe vágytalak,
és ahol, ha akarod, leszek neked nagy, kényelmes kabát.
mellettem fekszel. mellettem a tested, jótékony falak.
a kimondott szó szent, a vers, a forma megtalálja magát.

Távoli tűz*

eljöttem hozzátok, ti új, ismeretlen örököseim.
ahogy felém hajoltok, szeméitekben ég a bizony-
talanság. új földön lépek felétek, s arcotokon új
hatalom feszíti a bőrt.
az ég szólt hozzátok. a végtelen ég, s magam is el-
törpülök a végeláthatatlan árnyú alakok mögött.
új kincseket tárok elétek. mert belőletek nő a vágy,
ha kell, amit elértek.
körülöttem a szolgák: megzabolázni egy új ország
új népét. s új ingerek: képek, hangok, illatok, tapintások
után felépíteni a vágyott világot. mindez nem több
egyszerű azonosulásnál.
te ismeretlen, idegen táj! benned találom meg sok üres év
után magam, pusztuló vidéken a fejlődést. hagyom,
hogy rám hulljon az idő örökké rendezetlen, ezernyi
széttöredezett szirma.
koponyátokban pihen a szenvedés. szervezett társadalommá
alakítani, ami fejemben születésem óta egésként él.
ti vagytok bennem az ösztön, ti vagytok a szellem, mi felemel,
ha emberi arcom elfárad.